

VERBORGEN

ANDER WERK VAN KARIN SLAUGHTER

Nachtschade
Zoenoffer
Een lichte koude huivering
Onzichtbaar
Trouweloos
Triptiek
Onaantastbaar
Onbegrepen
Versplinterd
Genesis
Verbroken
Ongezien
Gevallen
Doorn in mijn vlees
Genadeloos
Stille zonde
Veroordeeld
Mooie meisjes

KORTE VERHALEN

Kwijt
Gepakt
Koud hart
Diep

KARIN SLAUGHTER VERBORGEN

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

© 2016 Karin Slaughter
Oorspronkelijke titel: *The Kept Woman*
Vertaling: © Ineke Lenting
Omslagontwerp: Marry van Baar
Omslagbeeld: iStock en Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann BV, Zutphen

ISBN 978 94 027 1380 0
NUR 305
Eerste druk, juni 2016
Tweede druk, juli 2016

© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn lezers

Proloog

Voor het eerst in haar leven hield ze haar dochter in haar armen.

Jaren geleden, toen de verpleegkundige in het ziekenhuis haar had gevraagd of ze haar baby wilde vasthouden, had ze geweigerd. Ze had geweigerd het meisje een naam te geven. Ze had geweigerd de formulieren te ondertekenen waarmee ze afstand deed van haar kind. Zo had ze alle opties opengehouden, want dat deed ze altijd. Ze wist nog dat ze voor ze het ziekenhuis verliet haar spijkerbroek omhoog had gesjord. Die was nog vochtig van het vruchtwater. Eerst had hij strak om haar middel gezeten, maar nu slobberde hij om haar heen, en met de losse stof in haar vuist geklemd was ze de trap aan de achterkant van het gebouw afgedaald en naar buiten gerend, naar de jongen die om de hoek in zijn auto zat te wachten.

Er was altijd een jongen die op haar wachtte, die iets van haar verlangde, die naar haar smachtte, die haar haatte. Zolang ze zich kon herinneren, was het al zo geweest. Op haar tiende bood de pooier van haar moeder haar een maaltijd aan in ruil voor haar mond. Op haar vijftiende was er een pleegvader die niet vies was van een wip. Op haar drieëntwintigste een soldaat die een slagveld maakte van haar lichaam. Op haar vierendertigste een politieman die haar wijsmaakte dat het geen verkrachting was. Op haar zevenendertigste een andere politieman die haar bezwoer eeuwig van haar te zullen blijven houden.

Eeuwig duurde altijd minder lang dan je dacht.

Ze raakte het gezicht van haar dochter aan. Voorzichtig deze keer, niet zoals eerst.

Wat was ze mooi.

Ze had een zachte, gladde huid. Haar ogen waren gesloten, maar achter de oogleden trilde iets. Haar adem floot in haar borstkas.

Voorzichtig streek ze het haar van haar dochter achter haar oor. Dat had ze jaren geleden in het ziekenhuis ook kunnen doen. Een gespannen

voorhoofdje gladstrijken. Tien vingertjes kussen, tien piepkleine teentjes strelen.

Nu waren haar nagels gemanicueerd. Haar tenen waren lang en vervormd na jarenlang balletles, dansen tot diep in de nacht en wat ze allemaal nog meer had beleefd in haar opwindende, moederloze bestaan.

Ze raakte de lippen van haar dochter aan. Koud. Ze verloor te veel bloed. Het heft van het mes dat uit haar borst stak klopte mee met haar hart, soms als een metronoom en dan weer als de vastgelopen secondewijzer van een klok die bijna stilstond.

Al die verloren jaren.

Ze had haar dochter in het ziekenhuis in haar armen moeten houden. Al was het maar voor één keer. Ze had haar dochter een vage herinnering aan haar streling moeten meegeven zodat ze niet ineenkromp zoals nu, zodat ze haar hand niet ontweek alsof het de hand van een vreemde was.

Ze wáren vreemden voor elkaar.

Ze schudde haar hoofd. Deze waanzin kon ze niet aan: stilstaan bij alles wat ze had verloren en waarom. Ze was sterk, ze kwam altijd weer boven, daar moest ze nu aan denken. Haar hele leven had ze op het scherp van de snede gebalanceerd, vluchtend voor de dingen waar mensen doorgaans op afrennen: een kind, een man, een thuis, een leven.

Geluk. Voldoening. Liefde.

Nu besepte ze dat al dat vluchten haar rechtstreeks naar deze donkere kamer had gevoerd, dat ze vastzat in dit donkere oord, waar ze haar dochter voor de eerste en de laatste keer vasthield terwijl de jonge vrouw doodbloedde in haar armen.

Achter de gesloten deur klonk geschuifel. In het spleetje licht boven de drempel waren de schaduwen te zien van twee voeten die over de vloer gleden.

De vermoedelijke moordenaar van haar dochter?

Haar eigen moordenaar?

De houten deur rammelde in het metalen kozijn. Een vierkantje licht gaf de plek aan waar de klink had gezeten.

Ze dacht aan wapens: de metalen stijlen in haar hooggehakte schoe-

nen, die ze had uitgeschopt toen ze de straat overrende. Het mes dat uit de borstkas van haar dochter stak.

Ze ademde nog. Het lemmet van het mes drukte tegen iets vitaals en stremde de bloedstroom, zodat haar doodsstrijd een traag en moeizaam proces was.

Heel even raakte ze het mes aan, maar toen trok ze haar hand langzaam terug.

Weer werd aan de deur gerammeld. Er klonk geschraap. Metaal tegen metaal. Het vierkantje licht werd smaller en verdween toen een schroevendraaier in de opening werd geramd.

Klik-klik-klik, als bij het droogschieten met een ongeladen wapen.

Voorzichtig legde ze het hoofd van haar dochter op de vloer. Ze ging op haar knieën zitten en beet op haar lip toen een pijnscheut door haar ribben sneed. De wond in haar zij gaapte open. Bloed sijpelde langs haar benen. Spieren begonnen te verkrampen.

Ze kroop de donkere kamer door, zonder acht te slaan op het krijtachtige gruis van zaagsel en metaalschaafsel dat in haar knieën beet, de stekende pijn onder haar ribben, de gestage stroom bloed die een spoor achter haar vormde. Ze stuitte op schroeven en spijkers tot haar hand langs iets kouds streek, iets ronds van metaal. Ze raapte het voorwerp op. In het donker herkennen haar vingers wat ze vasthield: de kapotte deurknop. Massief. Zwaar. De tien centimeter lange pin stak als een ijspriet uit.

Een laatste klik en hij had het slot te pakken. De schroevendraaier kletterde op de betonnen vloer. De deur kierde open.

Ze kneep haar ogen samen tegen het naderende licht en dacht aan alle manieren waarop ze de mannen in haar leven pijn had gedaan. Eén keer met een pistool. Eén keer met een naald. Ontelbare keren met haar vuisten. Met haar mond. Met haar tanden. Met haar hart.

Voorzichtig werd de deur een paar centimeter verder opengeduwde. De loop van een pistool kroop om de hoek.

Ze pakte de deurknop zo vast dat de pin tussen haar vingers stak, en wachtte tot de man binnenkwam.

MAANDAG

EEN

Will Trent maakte zich zorgen om zijn hond. Betty's gebit werd gereinigd, wat een belachelijke geldverspilling leek voor een huisdier, maar nadat de dierenarts had uitgelegd wat gebrekkige gebitsverzorging allemaal kon aanrichten, had hij zijn huis wel willen verkopen om het beestje een paar kostbare jaartjes extra te schenken.

Kennelijk was hij niet de enige gek in Atlanta die zorgde dat het met de gezondheid van zijn huisdier beter was gesteld dan met die van menig Amerikaan. Hij keek even naar de rij wachtenden voor de Dutch Valley Animal Clinic. De ingang werd versperd door een weerspanninge Deense dog, wat leidde tot de uitwisseling van veelbetekenende blikken tussen een aantal kattenbezitters. Will liep de straat op. Hij wiste het zweet van zijn nek en vroeg zich af of hij transpireerde vanwege de verstikkende hitte aan het eind van deze augustusmaand, of van pure paniek omdat hij niet wist of hij de juiste beslissing had genomen. Nooit eerder had hij een hond gehad. Nooit eerder had hij als enige verantwoordelijkheid gedragen voor het welzijn van een dier. Hij legde zijn hand op zijn borst en voelde nog steeds hoe Betty's hartje had gerinkeld als een tamboerijn toen hij haar aan de assistente had overgedragen.

Moest hij weer naar binnen gaan om haar te redden?

Een snerpand getoeter haalde hem met een schok uit zijn gepieker. Hij zag een rode flits toen Faith Mitchell langsreed in haar Mini. Met een wijde boog keerde ze op de weg en vervolgens stopte ze naast Will. Hij reikte al naar het portier, maar ze boog opzij en duwde het zelf open.

'Opschieten,' zei ze boven het gegier van de airco uit, die op de hoogste stand stond. 'Amanda heeft al twee berichtjes gestuurd en vraagt zich af waar we in godsnaam blijven.'

Will aarzelde voor hij in het autootje stapte. Faiths dienstauto, een Suburban, was bij de garage. Door het kinderzitje op de achterbank van de

Mini bleef er voorin zo'n tachtig centimeter ruimte over om zijn één meter negentig lange lijf in te plooiën.

Faiths telefoon piepte: een nieuw bericht. 'Amanda.' Het klonk als een vloek, maar zo spraken de meeste mensen haar naam uit. Amanda Wagner, plaatsvervangend hoofd van het Georgia Bureau of Investigation, en hun bazin. Ze stond niet bekend om haar geduld.

Will wierp zijn colbert op de achterbank en vouwde zich als een burrito op de passagiersstoel, met zijn hoofd schuin omhoog in de paar extra centimeters van het schuifdak. Het dashboardkastje drukte tegen zijn schenen. Zijn knieën raakten bijna zijn gezicht. Als ze een ongeluk kregen, moest de patholoog zijn neus van de binnenkant van zijn schedel schrapen.

'Moord,' zei Faith. Nog voor hij het portier had gesloten, haalde ze haar voet al van de rem. 'Man van achtenvijftig.'

'Mooi,' zei Will, met het soort genoegen over de dood van een medemens waartoe alleen een politieman in staat is. Ter verdediging moest worden aangevoerd dat zowel Faith als hij de laatste zeven maanden een sisyfusklus had verricht. Zij was uitgeleend aan een speciale eenheid die onderzoek deed naar het fraudeschandaal bij het openbaar onderwijs in Atlanta, en hij was vastgelopen in het moeras van een verkrachtingszaak met een hoog publiciteitsgehalte.

'Het telefoontje kwam vanmorgen rond vijf uur op de meldkamer binnen.' Bijna opgetogen gaf Faith de bijzonderheden door. 'Een onbekende man zei dat er een lijk lag in een van de lege pakhuizen aan die zijstraat van Chattahoochee Avenue. Veel bloed. Geen moordwapen.' Ze minderde vaart voor een rood licht. 'Op de politiezender wordt gezwegen over de doodsoorzaak, dus het zal wel heftig zijn.'

De auto liet een bliepje horen. Blindelings tastte Will naar zijn veiligheidsriem. 'Waarom worden wij hierop gezet?' Het GBI kon zich niet zomaar met een zaak bemoeien, dat ging alleen op last van de gouverneur of op verzoek van de plaatselijke politie. Het Atlanta Police Department kreeg wekelijks met moord te maken. Doorgaans vroegen ze niet om hulp. Zeker niet van de staat.

‘Het slachtoffer is een agent van het APD.’ Alsof Will haar kind was, pakte Faith zijn veiligheidsriem en klikte die vast. ‘Rechercheur eerste klas Dale Harding, gepensioneerd. Weleens van gehoord?’

Will schudde zijn hoofd. ‘Jij?’

‘Mijn moeder heeft hem gekend. Ze heeft nooit met hem samengewerkt. Hij deed witteboordencriminaliteit. Is al vroeg in de ziektewet gegaan en zat opeens in de particuliere beveiliging. Type gorilla dat er niet voor terugdeinst een paar botten te breken.’ Faith had vijftien jaar bij het APD gewerkt voor ze als partner aan Will werd toegewezen. Haar moeder was commandant geweest, maar was nu met pensioen. Samen kenden ze zo ongeveer het hele korps. ‘Gezien zijn reputatie, zei mijn moeder, heeft Harding waarschijnlijk de verkeerde pooier dwarsgezet en zijn boekmaker niet op tijd betaald en toen een klap met een honkbalknuppel gekregen.’

Het licht sprong op groen, en de auto schoot weg. De Glock zond een scherpe steek door Wills ribben. Hij probeerde te verzitten. Ondanks de ijzige airco plakte zijn bezwete overhemd al aan de rugleuning van de stoel, en zijn vel voelde alsof er een pleister werd losgetrokken. Het dashboardklokje gaf 07.38 uur aan. Hij moest er niet aan denken hoe heet het tegen de middag zou zijn.

Weer piepte Faiths telefoon. En nog eens. En nog eens. ‘Amanda,’ kreunde ze. ‘Waarom al die losse regels? Ze stuurt drie verschillende zinnen in drie verschillende berichten. Allemaal met hoofdletters. Het is niet eerlijk.’ Faith hield één hand aan het stuur terwijl ze met de andere een bericht tikte, wat zowel gevaarlijk als verboden was, maar Faith was het soort agent dat alleen de overtredingen van anderen zag. ‘Nog zo’n vijf minuten, toch?’

‘In dit verkeer eerder tien.’ Will pakte het stuur om te voorkomen dat ze op het trottoir belandden. ‘Wat is het adres van dat pakhuis?’

Ze scrolde terug door haar berichten. ‘Het is een bouwplaats in de buurt van de pakhuizen. Beacon Street 83.’

Will klemde zijn kaken zo stijf op elkaar, dat de pijn als een bliksem-schicht door zijn nek schoot. ‘Dat is de nachtclub van Marcus Rippy.’

Faith keek hem geschrokken aan. ‘Da’s een grap, toch?’

Will schudde zijn hoofd. Niets aan Marcus Rippy kwam ook maar in de buurt van een grap. De man was profbasketballer en was ervan beschuldigd een studente te hebben gedrogeerd en verkracht. De afgelopen zeven maanden had Will een vrij stevige zaak tegen de smeerlap opgebouwd, maar Rippy had honderden miljoenen dollars om aan advocaten, specialisten, experts en journalisten te spenderen die er allemaal voor hadden gezorgd dat de zaak nooit voor de rechter kwam.

‘Wat doet een dode ex-agent in de nachtclub van Marcus Rippy, nog geen twee weken nadat die een aanklacht wegens verkrachting heeft weten te ontduiken?’ vroeg Faith.

‘Tegen de tijd dat wij daar arriveren, hebben Rippy’s advocaten allang een aannemelijke verklaring, neem dat maar van mij aan.’

‘Jezus.’ Faith wierp haar telefoon in de bekerhouder en bracht beide handen weer naar het stuur. Ze zweeg. Waarschijnlijk liet ze alle redenen waarom dit slecht voor hen uitpakte de revue passeren. Dale Harding was politiemann geweest, maar wel een foute. Waar het moord in de grote stad betrof, gold als bittere waarheid dat de overledene zelden een voorbeeldig en rechtschapen burger was. Niet om de schuld op het slachtoffer af te schuiven, maar zo iemand bleek toch vaak betrokken te zijn geweest bij bepaalde activiteiten – pooiers stangen, bookies niet betalen – en dan was het niet zo vreemd als hij uiteindelijk vermoord werd.

De betrokkenheid van Marcus Rippy veranderde echter alles.

Het ochtendverkeer verdichtte zich tot een dikke brij, en Faith minderde vaart. ‘Ik weet dat je niet wilde praten over jouw mislukte zaak, maar nu moet ik het toch horen.’

Will wilde er nog steeds niet over praten. Vijf uur lang had Rippy het slachtoffer herhaaldelijk verkracht, soms had hij haar geslagen en soms net zo lang haar keel dichtgeknepen tot ze het bewustzijn verloor. Toen Will drie dagen later naast haar bed in het ziekenhuis stond, zag hij de donkere striemen waar Rippy’s vingers haar hals hadden omvat, net zoals hij op het basketbalveld een bal vastklemde. Het medisch rapport maakte melding van meer letsel. Snijwonden. Rijtwonden. Gescheurd weefsel.

Stomp trauma. Bloedingen. De vrouw kon alleen maar fluisteren; niettemin vertelde ze haar verhaal en bleef het herhalen voor iedereen die het wilde horen, tot Rippy's advocaten haar de mond snoerden.

'Will?' vroeg Faith.

'Hij heeft een vrouw verkracht. Hij heeft zich eruit gekocht. Straks doet hij het weer. Waarschijnlijk heeft hij het vaker gedaan. En dat maakt allemaal niks uit, want hij is handig met een basketbal.'

'Wauw, dat is wel heel veel informatie. Bedankt, zeg!'

De pijn in Wills kaak verhevigde. 'Het was nieuwjaarsdag. Tien uur 's ochtends. Het slachtoffer werd door een dienstmeisje bewusteloos in Marcus Rippy's huis aangetroffen. Het dienstmeisje belde Rippy's hoofd beveiliging, die op zijn beurt Rippy's zakelijk manager belde. Die belde Rippy's advocaten en die belden uiteindelijk een particuliere ambulance waarmee de vrouw naar het Piedmont Hospital werd gebracht. Om een uur of acht, twee uur voor het slachtoffer werd gevonden, vertrok Rippy's privévliegtuig naar Miami, met hemzelf en zijn hele familie aan boord. Hij beweert dat die vakantie al een hele tijd op het programma stond, maar het vliegplan werd pas een halfuur voor vertrek ingediend. Rippy zei geen idee te hebben dat het slachtoffer in zijn huis was. Hij had haar nog nooit gezien. Nooit met haar gepraat. Wist niet hoe ze heette. De vorige avond was er een groot oudjaarsfeest bij hem thuis geweest. Ze hadden een paar honderd mensen over de vloer gehad.'

Faith zei: 'Op Facebook is gepost over -'

'Op Instagram,' zei Will, want hij had het internet mogen afschuimen en urenlang feestopnamen bekeken die de genodigden met hun telefoons hadden gemaakt. 'Een van de feestgangers heeft een GIF gepost van het slachtoffer, waarop ze brabbelt en in een ijsemmer kotst. Rippy's mensen hebben in het ziekenhuis een drugstest op haar laten uitvoeren. Ze had cannabis, amfetaminen en alcohol in haar bloed.'

'Je zei dat ze bewusteloos was toen ze naar het ziekenhuis werd gebracht. Heeft ze Rippy's mensen toestemming gegeven om de uitslag van haar drugstest in te zien?'

Will schudde zijn hoofd, want het deed er niet toe. Rippy's team had

iemand in het ziekenhuislab omgekocht en de uitslag van het bloedonderzoek naar de pers gelekt.

‘Geef toe, die naam is wel heel toepasselijk. Rapey/Rippy.’ Peinzend trok Faith haar mond scheef. ‘Dat huis is gigantisch, hè?’

‘Een kleine tweeduizend vierkante meter.’ In gedachten zag Will het bouwplan weer voor zich dat hij urenlang had bestudeerd en dat nog steeds in zijn brein stond gegrift. ‘Het is hoefijzervormig met een zwembad in het midden. Het gezin woont in het hoofdgedeelte, aan de bovenkant van het hoefijzer. In de twee vleugels die naar achteren lopen zijn gastenverblijven, en verder heb je een nagelsalon, een indoorbasketbalveld, een massagekamer, een sportzaal, een bioscoop en een speelkamer voor zijn twee kinderen. Je kunt het zo gek niet bedenken of ze hebben het.’

‘Dus logischerwijs kan er in het ene deel van het huis iets gebeuren zonder dat iemand in het andere deel daar weet van heeft.’

‘Zonder dat tweehonderd mensen er weet van hebben. Zonder dat de dienstmeisjes, de butlers, de bedienden, de cateraars, de koks, de barkeepers, de assistenten en de noem maar op er weet van hebben.’ Het hoofd beveiliging had Will twee uur lang door de villa en over het terrein rondgeleid. Op alle mogelijke punten rondom het huis waren camera’s geïnstalleerd. Dode hoeken waren er niet. Bewegingssensoren registreerden alles wat zwaarder was dan een neerdwarrelend blad in de voortuin. Niemand kwam onopgemerkt het terrein op of af.

Behalve op de avond van de verkrachting. Het was noodweer geweest. De elektriciteit viel telkens uit. De generatoren waren hypermodern, maar om de een of andere reden was de externe digitale videorecorder, die opnamen van de beveiligingscamera’s vastlegde, niet op het noodnet aangesloten.

‘Oké, ik heb het nieuws gezien,’ zei Faith. ‘Volgens Rippy’s mensen was ze een gek die op geld uit was.’

‘Ze hebben haar geld aangeboden. Dat heeft ze geweigerd.’

‘Misschien wachtte ze op een hoger bod.’ Faith trommelde op het stuur. ‘Is het mogelijk dat ze zich die wonden zelf heeft toegebracht?’

Dat was ook de mening van Rippy's advocaten geweest. Ze hadden zelfs een deskundige opgetrommeld die bereid was onder ede te verklaren dat de reusachtige vingerafdrukken op haar hals, rug en dijen van haar eigen hand afkomstig waren.

'Ze had hier een blauwe plek...' Will wees naar zijn rug. 'Een soort vuistafdruk tussen haar schouderbladen. Een grote vuist. Je kon de vingerafdrukken zien, net als bij die blauwe plekken op haar hals. Haar lever was zwaar gekneusd. Van de artsen moest ze twee weken het bed houden.'

'En dat condoom met het sperma van Rippy...'

'Dat is in het toilet op de gang gevonden. Volgens zijn vrouw hebben ze die avond seks gehad.'

'En hij laat het gebruikte condoom in het toilet op de gang achter, niet in dat bij zijn slaapkamer?' Faith fronste haar wenkbrauwen. 'Zat er DNA van zijn vrouw aan de buitenkant van het condoom?'

'Het condoom lag op een tegelvloer die kort daarvoor was gedweild met een chloorhoudend schoonmaakmiddel. Van wat er op de buitenkant zat, konden we niets gebruiken.'

'Is er DNA op het slachtoffer aangetroffen?'

'Wat ongeïdentificeerde haren, alle van vrouwen, waarschijnlijk meegenomen uit haar studentenhuis.'

'Heeft het slachtoffer gezegd wie haar voor het feest had uitgenodigd?'

'Ze was met een groep studievrienden. Geen van hen kan zich herinneren wie de oorspronkelijke uitnodiging heeft ontvangen. Geen van hen kende Rippy persoonlijk. Tenminste, dat wilde geen van hen toegeven. En zodra ik bij hen aanklopte, namen ze alle vier afstand van het slachtoffer.'

'Heeft het slachtoffer Rippy positief geïdentificeerd?'

'Ze stond in de rij voor het toilet. Dat was nadat ze in de ijsemmer had gekotst. Ze beweert dat ze maar één glas had gedronken, maar dat ze er misselijk van werd, alsof er iets verkeers in zat. Rippy stapte op haar af. Ze herkende hem onmiddellijk. Hij deed aardig, zei dat er nog een toilet was, verderop in de gang, in de gastenvleugel. Ze liep met hem mee. Het was een heel eind. Ze voelde zich een beetje duizelig. Hij sloeg zijn arm om haar heen om haar te ondersteunen en zo nam hij haar mee naar het

achterste gastenverblijf, aan het einde van de gang. Ze ging naar het toilet, en toen ze er weer uit kwam, zat hij zonder kleren op het bed.’

‘En toen?’

‘De volgende dag werd ze wakker in het ziekenhuis. Ze had een zware hersenschudding door stompen of klappen tegen haar hoofd. Haar keel was blijkbaar herhaaldelijk dichtgeknepen en ze was een paar keer buiten bewustzijn geraakt. Volgens de artsen zal ze zich nooit meer volledig kunnen herinneren wat er die avond gebeurd is.’

‘Hm.’

In dat ene geluid lag al haar twijfel besloten.

‘En het toilet op de gang, waar dat condoom is gevonden?’ vroeg Faith.

‘De zesde deur vanaf het gastenverblijf, dus ze moeten erlangs zijn gekomen, en toen hij terugging naar het feest, is hij er weer langsgekomen. Op filmbeelden van telefoons is te zien dat Rippy de hele avond met onderbrekingen op het feest was,’ voegde Will eraan toe. ‘Dus hij is steeds heen en weer gegaan om zijn alibi te versterken. Bovendien stond zijn halve team vierkant achter hem. Jameel Gordon, Andre Dupree, Reuben Figaroa. De dag na de verkrachting verschenen ze allemaal op het bureau van het APD, met hun advocaten in hun kielzog, en stuk voor stuk vertelden ze hetzelfde verhaal. Tegen de tijd dat het GBI de zaak overnam, wilden ze geen van allen opnieuw verhoord worden.’

‘Wat weer typisch is,’ merkte Faith op. ‘En volgens Rippy heeft hij het slachtoffer niet eens gezien op het feest?’

‘Klopt.’

‘Zijn vrouw is niet op haar mondje gevallen, hè?’

‘Die toeterde alles na wat zijn verdediging aanvoerde.’ In elke talkshow en elk nieuwsprogramma waar ze haar wilden hebben, was LaDonna Rippy komen opdrijven. ‘Ze bevestigde alles wat haar man had gezegd, ook dat ze het slachtoffer niet op het feest had gezien.’

‘Hm.’ Faith klonk zo mogelijk nog sceptischer.

‘En de mensen die het slachtoffer die avond wel hadden gezien, zeiden dat ze dronken was en iedere basketbalspeler binnen handbereik om de hals vloog,’ vulde Will aan. ‘Als je dat filmpje ziet waarop ze staat te kotsen

en dat optelt bij de drugstest, lijkt dat aannemelijk. Maar als je naar de uitslag van het verkrachtingsonderzoek kijkt, blijkt dat ze op zeer gewelddadige wijze is verkracht. Bovendien herinnert het slachtoffer zich dat Rippy spiernaakt op het bed zat toen ze uit het toilet kwam.’

‘Zal ik eens advocaat van de duivel spelen?’

Will knikte, ook al wist hij wat er kwam.

‘Ik snap wel waarop het is stukgelopen. Kwestie van zijn woord tegen het hare, en Rippy krijgt het voordeel van de twijfel, want zo werkt de grondwet nou eenmaal. Onschuldig tot het tegendeel blablabla. En vergeet niet dat Rippy stinkend rijk is. Als hij in een trailerpark had gewoond, zou zijn pro-Deoadvocaat zijn gevangenisstraf hebben teruggebracht tot vijf jaar voor wederrechtelijke vrijheidsberoving, alleen om te zorgen dat hij niet in het zedenregister werd opgenomen. Einde verhaal.’

Will zweeg, want meer viel er niet over te zeggen.

Faith klemde het stuur vast. ‘Ik haat verkrachtingszaken. Bij een moordzaak zal de jury nooit vragen: “Is de man echt vermoord of liegt hij om aandacht te krijgen? En wat deed hij in dat deel van de stad? En waarom dronk hij? En hoe zit het met al die moordenaars met wie hij vroeger gedatet heeft?”’

‘Ze was geen sympathiek iemand,’ zei Will, hoe vreselijk hij het ook vond dat dit ertoe deed. ‘Komt uit een probleemgezin. Alleenstaande, drugsverslaafde moeder. Vader onbekend. Op de middelbare school was er gedoe met drugs, ze deed aan zelfverwonding. Wegens slechte prestaties dreigde ze van de universiteit te worden gestuurd. Verder scharrelde ze wat met allerlei kerels en zat ze de helft van de tijd op Tinder en OkCupid, zoals iedereen van haar leeftijd. Rippy’s mensen ontdekten dat ze een paar jaar geleden abortus heeft laten plegen. In feite heeft zij de hele verdedigingsstrategie voor hen uitgeschreven.’

‘Voor meiden zit er maar een heel dun lijntje tussen goed en slecht, maar als je daar eenmaal overheen gaat...’ Faith zuchtte eens diep. ‘Je hebt geen idee wat een rottigheid er over mij de ronde deed toen ik zwanger was van Jeremy. De ene dag was ik een veelbelovende scholier met haar hele leven voor zich, en de volgende dag was ik een tiener-Mata Hari.’

‘Heb je wegens spionage de kogel gekregen?’

‘Je weet best wat ik bedoel. Ik was een verschoppeling. Jeremy’s vader werd naar familie in het noorden gestuurd. Mijn broer heeft me nog altijd niet vergeven. Mijn vader werd uit zijn loge gezet. Hij raakte zijn klanten bij bosjes kwijt. Geen van mijn vrienden praatte nog met me. Ik moest zonder diploma van school.’

‘Gelukkig was het anders toen je Emma kreeg.’

‘Ja hoor, een vrouw van vijfendertig met een zoon van twintig en een eenjarig dochtertje wordt voortdurend geprezen om de uitstekende keuzes die ze in haar leven heeft gemaakt.’ Ze veranderde van onderwerp. ‘Ze had toch een vriend? Het slachtoffer?’

‘Die heeft het een week voor de verkrachting uitgemaakt.’

‘O, jesus.’ Na alle verkrachtingszaken waaraan Faith had meegewerkt, wist ze dat de advocaat van een verdachte zich niets mooiers kon voorstellen dan een aanklagende partij met een ex-vriendje dat ze jaloers wilde maken.

‘Na de verkrachting kwam hij weer in beeld,’ zei Will, hoewel hij bepaald geen fan van het ex-vriendje was. ‘Hij heeft haar al die tijd bijgestaan. Hij gaf haar het gevoel dat ze veilig was. Dat probeerde hij althans.’

‘Is de naam Dale Harding nooit gevallen tijdens het onderzoek?’

Hij schudde zijn hoofd.

Een nieuwsbusje scheurde langs, en na een meter of twintig op de linkerrijbaan maakte het een verboden zwenking.

‘Zo te zien heeft het middagjournaal zijn hoofditem te pakken,’ zei Faith.

‘Die willen geen nieuws. Die zijn op roddel uit.’ Tot op het moment dat Rippy’s zaak niet-ontvankelijk werd verklaard, kon Will geen stap buiten de deur van het GB1-hoofdkwartier zetten zonder dat een of andere keurig gekapte verslaggever een soundbite aan hem probeerde te ontlokken die hem zijn carrière zou hebben gekost. Toch kwam hij er nog goed af, de doodsbedreigingen en het online gestalk in aanmerking genomen waarmee Rippy’s fans het slachtoffer bestookten.

‘Het zou toeval kunnen zijn,’ zei Faith. ‘Dat Harding dood wordt aangetroffen in Rippy’s club.’

Will keek even opzij. Geen agent die in toeval geloofde, en Faith al helemaal niet.

‘Oké,’ gaf ze toe, bijsturend om de uiterst strafbare inhaalmanoeuvres van het nieuwsbusje te kunnen volgen. ‘We weten in elk geval waarom Amanda vier berichtjes heeft gestuurd.’ Haar telefoon piepte. ‘Vijf.’ Faith greep het toestel. Terwijl ze een scherpe bocht nam, liet ze haar duim over het scherm glijden. ‘Jeremy heeft eindelijk zijn Facebookpagina bijgewerkt.’

Will nam het stuur over, want nu typte ze een bericht aan haar zoon, die zijn collegevrije zomermaanden benutte door met drie vrienden het land te doorkruisen, kennelijk puur om zijn moeder grijze haren te bezorgen.

Faith zat al mompelend te typen, zich beklagend over de stupiditeit van jongens in het algemeen en die van haar zoon in het bijzonder. ‘Is dit meisje achttien volgens jou?’

Will wierp een blik op een foto van Jeremy, die dicht tegen een schaars gekleed blondje aan stond. De hoopvolle grijns op zijn gezicht was hartverscheurend. Jeremy was een klein uitgevallen, magere, nerdachtige jongen, die aan het Georgia Institute of Technology natuurwetenschappen studeerde. Een meloen maakte waarschijnlijk nog meer kans bij de blondine. ‘Ik zou me eerder zorgen maken om de waterpijp op de vloer.’

‘O, verdomme.’ Faith had de telefoon bijna uit het raampje gesmeten. ‘Hij mag hopen dat zijn oma dit niet ziet.’

Will keek toe terwijl Faith de foto doorstuurde aan haar moeder om ervoor te zorgen dat dit wél gebeurde.

Hij wees naar de naderende kruising. ‘Dat is Chattahoochee.’

Vloekend nam Faith de afslag. ‘Wanneer ik als moeder van een zoon naar die foto kijk, is mijn eerste gedachte: maak haar niet zwanger. Dan kijk ik ernaar als de moeder van een dochter en denk: zorg dat je niet stoned wordt met een jongen die je pas hebt ontmoet, want straks word je door zijn vrienden gegangbangd en voor dood in een hotelkast achtergelaten.’

Will schudde zijn hoofd. Jeremy was een prima jongen met prima vrienden. ‘Hij is twintig. Je moet hem een keer gaan vertrouwen.’